

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Paragraphvs V. Quibus resignari possint Beneficia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

cipis semper intelligatur concessa sine præjudicio tertii, quale per talem derogationem crearetur Ordinariis. Nam concessa derogatione regularum in genere, debet censeri concessa potestas derogandi cuilibet regulæ; cum genus contineat sub se species omnes, & indefinita æquivalet universali. Procediturque id eo attentio, quod in istiusmodi indulto, dum conceditur huiusmodi potestas, solet apponi clausula largissima, nimirum: *quarum omnium & aliarum tenores, etiamsi de his expressa mentio facienda esset, &c.* ac si de verbo ad verbum &c. Paris. à n. 14. ubi etiam n. 18. & 19. respondet breviter ad rationes Sarnensia. Primò negando, verisimile non esse, Papam concessisse talem facultatem. Secundò, dum sumus in claris, non esse opus conjecturis desumptis in præfenti à præjudicio tertii.

PARAGRAPHVS V.

Quibus resignari possint beneficia?

Quæstio 350. An, & qualiter non nisi idoneo & digno fieri possit resignatio?

1. Respondeo primò: Beneficia non nisi idoneis resignari possunt, alioqui nulla est resignatio. Paris. l. 4. q. 1. n. 2. dicens communem & receptam omnium DD. sententiam. Et ratio est, quia beneficium non potest conferri nisi idoneo. *c. cum in cunctis. de elect.* ubi communiter DD. Unde regulare est, ut in commissione potestatis conferendi, & recipiendi resignationem semper subintelligatur, *dummodo digno*, Paris. loc. cit. n. 4. ex Butrio in c. *constitutus. de concess. præb.* n. 2. habentque ferè locum de resignatione, quæ in hoc puncto idoneitatis providendi idoneis de beneficio dicta sunt de præsentatione, electione, quin & collatione non nisi idoneo faciendis, quæ revivenda pro sequentibus quæstionibus, quibus proinde pleraque non nisi breviter perstringemus. Porro tunc idoneus censetur resignatarius, ubi habebit qualitates omnes, quas beneficium resignatum requirit, intellige, secundum Canonum vel Conciliorum decreta aut statuta specialia, vel denique ex dispositione fundatoris.

2. Respondeo secundò: Capacitas seu idoneitas resignarii debet adesse à principio, & non juvat, si postmodum superveniat. Paris. n. 10. juncto n. 13. & 14. cum communi, id dein variè exemplificans. Unde si (dum resignatio fit in Curia) à principio tempore datæ & consensûs extensi à tergo supplicationis erat incapax, resignatio nulla est, nec convalidatur per supervenientem habilitatem. Paris. n. 13. citans Anchar. in c. *si eo tempore. de rescrip.* in 6. n. 2. Gloss. *ibid.* v. *effectum*. Rotam in *Glasquin. Præceptorie* 23. Martii 1547. Idecirco resignatarius adeptus postmodum habilitatem, non poterit consequi illud beneficium resignatum, nisi novo consensu (intellige resignantis) & novâ Papæ provisione. Paris. loc. cit. n. 19. dicens sic censuisse Rotam, & hanc opinionem servari in praxi.

3. Respondeo tertio: Resignans in favorem indigni peccat. Paris. l. 4. q. 11. n. 34. citans Ro-

doan. de *simon. mentali.* p. 2. c. 10. n. 6. Soto de *justit. & iure.* q. 6. a. 2. Navar. *rr. de orat. miscellan.* 38. n. 7. & in *Man. c.* 23. n. 107. Rebuff. in *pr. ad reg. de infirmis.* gl. 14. n. 3. ubi etiam dicat, teneri talem ad interesse Ecclesiæ. Etsi enim resignantes non sint collatores, neque conferant illa, sunt tamen causa conferendi illa, & sic sunt causa damni illati Ecclesiæ. Paris. cit. q. 11. n. 35. Et quidem peccat mortaliter procurando hac ratione per suam resignationem, ut promoveatur indignus. Paris. *ibid.* n. 37. Neque verum est, quod Papa admittendo resignationem in favorem indigni videatur tollere peccatum, quod est in resignante, quemadmodum tollit simoniam; quia illud in pactis recedentibus simoniam speciale est, quod tollatur simonia per admissionem Papæ. Paris. n. 35. juncto n. 38. Neque verum est, quod Papa providendo de illo beneficio huic resignatario indigno videatur cum eo dispensare. Paris. loc. cit. n. 34.

Quæstio 351. Qualiter resignatario reperito idoneo & reprobato provideatur beneficium?

Respondeo: De hoc actum satis supra in quæstione, qualiter resignatio conditionalis inducat vacationem, potissimum ex Loterio l. 3. q. 14. ubi etiam n. 63. quod, si resignatarius reperitus inhabilis per executorem rejicitur, beneficium providebitur rursus ex vacatione per resignationem, utpote necdum consumpta.

Quæstio 352. An resignatarius in favorem teneatur resignare magis idoneo?

Respondeo negativè, sive, necesse non esse, ut quaratur, vel etiam assumatur dignior seu magis idoneus; sed sufficit, resignare digno, etiam præterito digniore. Azor *insit. mor.* p. 2. l. 6. c. 15. q. 10. contra Paris. l. 4. q. 11. n. 39. tenentem, peccare talem resignantem, non secus ac eum, qui omisso digniore eligit aut præterat minus dignum, pro quo citat plurimos; quamvis *ibidem* n. 43. tradat, non peccare resignantem, dum resignat in favorem æquè digni, ac ipse est; eò quod, cum ipse poterat retinere hoc beneficium, non peccet, si procurer, ut conferatur ei, qui æquè dignus est ac ipse; sicuti Doctor, qui potest legere per seipsum non peccat, sed satisfacit substituendo æquè peritum. Resignans enim non eligit, sed jus suum, quod in beneficio habet, in alterum Superioris consensu transfert, & alium in locum suum substituit. Adeoque satis est, si dignum substituat, seu etiam subroget æquè dignum & aptum (intellige, modò tamen ipse resignans dignus sit & aptus) ac se, etiamsi alius suppetat dignior & magis idoneus. Neque enim hac ratione violet justitiam distributivam, quia bona Ecclesiæ communia in plures non dividit, sed rem suam in alterum transfert legitimâ Superioris auctoritate. Neque commutationem, cum non noceat Ecclesiæ procurando illi ministrum idoneum, Azor loc. cit. ubi etiam, quod idem fit in permutatione, seu de eo, qui beneficium suum cum altero permutat, nimirum, quod satis sit, si compermutans ille sit dignus beneficio.

Quaestio 353. An, & qualiter beneficium resignari possit laico?

1. **R**espondeo: Resignatio facta in favorem non tonsurati seu laici est nulla, & nihil per eam consequitur resignatarius. Parisi. l. 4. q. 2. n. 1. daas rationem, quia beneficium laico conferri nequit; unde jam formari poterat haec major: illi beneficium nequit resignari, cui nequit conferri; hinc quoque laicus juxta dicta alias ad beneficium presentari nequit: quod ipsum tamen Parisi. cit. q. 2. n. 6. testatur, limitatum à Rota in *Imolensi jurispr.* 19. Nov. 1584. ut non procedat, si presentandus fuerit proximè clericandus, eò quòd in hoc casu presentatus non sit penitus indignus; eum ante institutionem sit tonsuratus.

2. Ampliatur responsio primò, ut procedat, etiam si resignatarius tempore resignationis admixta reputetur clericus. Parisi. n. 9. Etsi enim communis reputatio faciat jus, & dicatur sufficere, aliquem esse habilem communi hominum reputatione, hoc tamen solum procedit quòd ad validitatem gestorum per talem; non autem communis hic error reddit eum habilem. Parisi. à n. 21. Dum enim hujusmodi probatio clericatus orta ex communi errore est praesumptiva, evanesceit, dum subintrat veritas, & constare incipit, illum non esse clericum. Parisi. n. 24. & 25. In tantum tamen haec communis reputatio prodest resignanti, ut non amittat jus in beneficio resignato, sicut illud amitteret, dum sciens hanc aut similem inhabilitatem alicujus, tamen in eum resignaret. Parisi. n. 26.

3. Ampliatur secundò, ut procedat etiam in clerico conjugato, utpote qui ex dispositione juris habetur ut laicus, & ideo prohibetur habere beneficium Ecclesiasticum etiam simplex, in quo Episcopus nequit dispensare. Parisi. à n. 27. juncto n. 29. & seq.

4. Ampliatur tertio, ut procedat etiam in laico etiam si is sit conversus vel religiosus; etsi enim gaudeat privilegio Canonis: si quis suad. non tamen ei resignari possit beneficium ante tonsuram clericalem. Parisi. n. 30. & 31. citans Butrium in c. 2. de institut. & Rebuffi. de pacifico. possessore. n. 224.

5. Contra limitanda responsio, primò juxta Parisium n. 35. ut si resignatio tali die fuisset admixta, quà resignatarius factus clericus, valeat resignatio, eò quòd, ut Parisi. n. 35. ubi ad essentiam seu substantiam actus aliquid debet esse prius altero, si utrumque reperitur factum eadem die, praesumatur in dubio, praecessisse id, quòd debebat precedere pro validitate actus, ut Felin. in c. pastoralis. de rescript. n. 5. Sed quòd si pateat deinceps veritas, illum tempore admixtae resignationis non fuisse clericum, utique evanesceit ista praesumptio, & nulla censetur resignatio, nisi de novo admittatur, juxta dicta paulò ante *hic eadem quaest.* ex Parisio.

6. Limitanda secundò, ut non procedat in resignatione hospitalis; cum illud dari possit in administrationem laico, juxta Clem. quia contingit. de relig. domib. Parisi. n. 41.

7. Limitanda tertio, ut non procedat, dum laico resignari potest beneficium dandum illi non in titulum, sed in sustentationem pro utilitate & servitiis Ecclesiae. Parisi. n. 45. citans Hojed. de incompat. benef. p. 1. c. ult. n. 76.

R. Leuren. Fori Benef. Tom. III.

8. Limitanda quartò, ut resignari possit beneficium in favorem laici, valeatque resignatio, etiam si tempore datae & consensu praestiti esset laicus, si provisio facta eidem resignatario habeat hanc clausulam: *quamprimum clericali caractere fuerit insignitus.* Parisi. n. 46. dicens sic saepe firmatum à Rota, & opinionem hanc veram & claram ex omnimoda potestate, quam habet Papa in beneficalibus, ac proinde conferre potest beneficia, & pensiones reservare sub conditione ad tempus, & pro ut ei placitum. Adeoque vides, hoc solum procedere in resignatione, quam recipit, & in provisione, quam fecit Papa, quia inferiores illam potestatem non habent. Subjungit nihilominus Parisi. n. 81. hodie, id est, tempore ipsius, ut audiverat, difficulter concedi hujusmodi gratias, & quando concederentur, si est in Curia ille, qui fieri debet clericus, retineri supplicationem signatam, donec ordinetur, si est absens, committi Ordinario, ut eum ordinet, & postea conferat. Porro in dicto casu, cum tam gratia, quam ipse consensus sit conditionalis, adeoque ante conditionis eventum non censetur praestitus, jus à resignante non abdicari, stante clausula: *& non aliter:* tradit Parisi. à n. 50. & consequenter posse resignantem percipere fructus, donec talis resignatarius fiat clericus, cum conditio operetur, ut jus interim maneat cedenti, & fructus ad eum spectent; quemadmodum & pensione translata in scholarem cum clausula: *quamprimum clericali caractere fuerit insignitus,* posse eum, qui transulit pensionem, pensionem istius termini exigere ante clericatum illius, id est, donec ille fiat clericus, tradit idem Parisi. n. 53. 54. 55.

Quaestio 354. Quid si in hoc casu admixtae resignationis cum dicta clausula, talis resignatarius clericus factus fuisset prius post mortem resignantis, an resignatio adhuc effectum suum, & resignatarius beneficium resignatum consequatur. Idem est de pensione translata in hoc casu cum dicta clausula?

Respondeo, affirmativam tanquam probabilem sustineri à Parisi. loc. cit. n. 77. & 78. contra Gabriel. conf. 186. à n. 14. l. 1. eò quòd hujusmodi reservatio pensionis fiat auctoritate Papae, qui reservat in eventum conditionis, & mors vel vita resignantis nihil ad rem faciat; cum Papa sit, qui jus transferentis pensionem & resignantis beneficium extinguat, & novum jus creet, ut Parisi. n. 79. & cum resignans propositum mutare non possit, nulla ipsius ratio haberi debeat, sed solum Papae & resignatarii. Parisi. n. 75. ex Card. Parisi. conf. 11. n. 49. vol. 1. Et si mors Papae, qui fecit gratiam sub conditione, non impediat, quòd minus conditione impletà seu existente jus acquiratur, ut Gemin. in c. si cui. de prob. in 6. multò minus impediet mors resignantis vel transferentis, Parisi. n. 80. Adde, quòd mortuo resignante ante impletionem conditionis non possit dici, quòd jus illud extingatur, & beneficium morte vacet, quia quamdiu resignatio potest sortiri effectum suum, non potest interim beneficium per mortem vacare, ut Sarnens. de impetrat. benef. per obit. Car. dim. q. 10. Parisi. n. 76. nullatenus etiam dici posset, in hoc casu resignationem fieri à mortuo;

Q 3

cum

cum resignatio fuerit admissa vivente resignante, & effectus ejus solum suspensus auctoritate Papæ, usque ad clericatum resignatarii: & cum conditio concernat solum habilitatem recipientis, qui tempore actus erat inhabilis, satis est, ut in voluntate Papæ, etiam resignante mortuo, fiat habilis. Paris. num. 74.

Questio 355. Num resignari possit beneficium ei, qui quidem laicus non est, est tamen factus clericus ab Episcopo non suo, sine consensu proprii Episcopi. Idem est de eo, cui resignatum beneficium, & facta gratia sub dicta clausula: quamprimum factus fuerit clericus; an subsistat resignatio, suscepto clericatu ab Episcopo non proprio?

Respondeo negativè: Sive de eo pariter quod ad hoc loquendum ac de laico. Paris. num. 58. juncto n. 82. citans Rebuff. de pacif. possessor. n. 227. Gemin. cons. 133. &c. quia talis exercitium sui clericatus non habet, seu irrita est collatio talis clericatus quod ad exercitium. c. cum nullus. de tempor. ord. in 6. estque suspensus, & per consequens ei conferri nequit beneficium, aut reservari pensio, juxta DD. in c. quod translationem. de elect. Paris. nu. 60. siquidem paria sunt, non habere characterem ad effectum beneficia consequendi, & habere tali modo, ut careat executione, ut Card. in clem. si qui. q. 17. de etate & qualitate. n. 21. Paris. n. 64. Unde nec resignatio conditionalis purificatur per existentiam conditionis nullius, quia gratia conditionalis est, & in diem characteris ritè suscepti prolata; dum enim Papa contulit in tempore, quo esset clericali characteris ritè insignitus, intellexit, ita eum insigniri debere, ut esset capax gratiæ. Paris. n. 61. & 62. Secus tamen est, seu valebit resignatio, uti & satis est ad effectum executionis clericatus, si proprius Episcopus consenserit aut vel post actum, ratificando illum. Paris. n. 66. juncto n. 87. Porro probari talem licentiam proprii Episcopi assertionem ordinantis, tradit Paris. cit. n. 66. citans Oldr. cons. 15. n. 3. &c. Vel etiam, quia Episcopus ordinans in literis clericatus attestetur de licentia proprii Episcopi. Vel quia proprius Episcopus postea ei ut clerico contulit beneficium, Paris. n. 67. & 68.

Questio 356. An beneficium resignari possit criminoso, & infami?

Respondeo primò in genere distinguendo: Si crimen tale est, ut reddat indignum, nulla est resignatio. Paris. l. 4. q. 3. nu. 2. citans Felin. in c. postulasti. de rescript. Sely. de benef. p. 3. q. 11. n. 157. Menoch. de arbitr. jud. casu 202. nu. 37. &c. Secus est, si crimen non reddat indignum. Paris. nu. 3. citans Menoch. ubi ante. Roch. de jurep. v. honorificum. q. princ. ac dicens, hanc distinctionem tradi in c. grave nimis. de preb. & firmatam à Rota in Dertus. sacristia. 10. Feb. 1547. Pro regulâ verò, quæ crimina indignum & inhabilem reddant, ex Lamb. de jurep. p. 1. l. 2. q. 9. nu. 23. hanc tradit Paris. loc. cit. n. 4. ut ea delicta, quæ inducunt privationem, excommunicationem & infamiam juris vel facti, reddant indignum. Et quidem, quòd crimen, ob quod quis privandus venit, inducat hanc indignitatem, ratio est, quòd facilius quis prohibeatur à beneficio consequendo, quam privetur jam ac-

quisito. Paris. n. 5. Quò ad excommunicationem verò, ratio est, quòd excommunicati admitti non debeant ad res Ecclesiæ, cum sint extra Ecclesiam. c. dilectus. de rescript. Paris. num. 6. quò ad infames, quia sunt privandi, ut Lamb. loc. cit. nu. 15. Paris. num. 7.

2. Respondeo secundò in particulari: Resignari non posse. Primò beneficium homicidæ. Paris. n. 8. citans Rebuff. de pacif. possessor. num. 258. Secundò per juro. Paris. nu. 10. juxta c. querelam. de jurejurando. Tertio hæretico, cum nec ille habere possit beneficium. Paris. nu. 14. extenditur hoc ipsum ad hæretici filios. Paris. n. 15. citans Hojed. de incompt. benef. p. 1. c. ult. num. 6. Quarto Ichismatico. c. nos consuetudinem. d. 2. Paris. num. 18. Quintò sortilego c. 1. de sortileg. cum comparetur hæretico. Paris. à num. 21. Sextò sacrilego, cum neque is consequi possit beneficium. c. venerabilem. de elect. Paris. nu. 23. citans Abb. & alios in c. conqueilus. de foro compet. Septimò falsario literarum Apostolicarum. c. ad falsariorum. de crimine falsi. Paris. n. 24. Octavo ulurario publico, utpote incapaci obtinendi beneficium. c. de Petro. d. 47. Paris. nu. 26. citans Rebuff. de pacif. poss. n. 281. quia, ut idem ibid. est infamis. Nonò apostata. Paris. n. 30. Undecimò reo laza majestatis. Paris. n. 29. Duodecimò lufori ludorum prohibitorum non posse resignari beneficium curatum, tradit Paris. n. 65. testans sic resolutionem à Rota in Pampilonens. Paroch. 21. Maii 1574. cum aleator indignus sit, cui conferatur beneficium: & si est publicus, nulla sit ipso jure collatio illi facta; & si est occultus, facta ei collatio sit irritanda. Paris. nu. 67. ex Abb. & aliis in c. inter dilectos. de excess. Prælator.

3. Respondeo tertio: Notoriè infami resignari nequit beneficium. Paris. loc. cit. n. 43. citans Abb. Hojed. Rebuff. &c. Porro Papa admittendo resignationem in favorem dictorum inhabilium, tamen sciat inhabilitatem non videri cum iis dispensare, stante regulâ Cancell. 46. (ubi hac habentur: Item per quamvis signaturam in quavis gratia nullatenus dispensatio veniat, nisi dicta gratia totaliter effectum hujusmodi dispensationis concernat, vel aliis nihil conferat aut operetur.) tradit Paris. loc. cit. n. 63. & 64. dicens, id esse valde notandum; cum aliis communiter scribant DD. Papam vel Imperatorem promovendo inhabilem, censerit cum eo dispensare.

Questio 357. An irretitis censuris Ecclesiasticis resignari possit beneficium?

Respondeo primò: Non potest resignari beneficium excommunicato. Paris. l. 4. q. 3. n. 44. dicens sic resolutum à Rota in Gnesnens. Præceptor. 23. Mart. 1547. Similiter permutationem beneficii factam excommunicato, vel cum excommunicato esse nullam, tradit Paris. loc. cit. n. 45. citans Covar. in c. alma mater. p. 1. c. 7. num. 2. Colman in pragm. sanct. rit. de collat. 5. in super. cum collatio facta excommunicato sit ipso jure nulla c. postulasti. de clerico excomm. Paris. num. 47. citans plurimos. Idque etiam postmodum secuta fuisset legitima absolutio. Paris. nu. 50. citans Archid. in c. postulasti. plura de hoc vide infra, ubi, an cum excommunicato fieri possit permutatio. Limitanda tamen responsio: nisi in provisione facta in favorem excommunicati (idem est de aliis, censuris irretitis; puta, suspensus &c.) apponatur clausula apponit

apponi solita in literis Apostolicis: *reque à quibusvis &c.* hac enim caluſula tollit impedimentum proveniens ex censuris, Paris. nu. 53. citans Nav. conf. 28. n. 18. in sine. & n. 21. de sent. excomm.

2. Respondeo secundò: multò minùs resignari potest beneficium in favorem excommunicati inſorſcentis in excommunicatione, seu per annum ſuſtinentis illam animò obdurato; cum is ſimilis ſit hæretico juxta Trid. ſeſſ. 25. c. 3. Paris. à n. 54. Neque in hoc caſu inſorſcentiæ valet resignatio admiſſa cum dicta abſolutione à censuris poni ſolita in literis Apostolicis. Paris. n. 57. citans Rotam in *Seguntina Canonici*. Idque in odium ipſius, qui videtur parvi pendere cenſuras, unde in regula Cancell. de inſorſcent. Sixti V. ſic ſtatutum eſt: *ne præſtetur occaſio cenſuras ipſas vilipendendâ, & inſorſcenti in illis, ne generales abſolutiones appoſita in literis ſuffragentur hiſ, qui ſcienter excommunicatiõnis ſententiã per quatuor meſes ſuſtulerint &c.* ex qua regula, ut Paris. nu. 57. factis colligitur, quòd excommunicato ità demum ſuffragetur dicta abſolutio apponi conſueſta in literis, ſi non ſuſtinuerit excommunicationem ultra quatuor meſes.

3. Respondeo tertio: neque ſuſpenſo ab officio & beneficio potest resignari beneficium; cum ſit beneficio indignus propter prohibitam executionem ordinis. Paris. n. 59.

4. Respondeo quarto: neque irregulari resignari potest beneficium; cum rãta ei collatio ſit nulla. *c. in cunctis, de elect.* Covar. in *c. alma mater*, p. 1. §. 7. n. 1. Rebuff. de pacif. poſſ. n. 28. & irregularis nequeat retinere beneficia acquiſita poſt irregularitatem, ut Nav. conf. 3. de homicidio; eſti, ut dictum aliàs, ob irregularitatem ſupervenientem non vacent ipſo jure, ut Nav. conf. 3. de homicidio. Paris. à n. 32. ſubdens n. 40. ex Nav. conf. 66. n. 1. de ſent. excomm. collationem factam irregulari non valere, etiamſi poſita fuerit dicta clauſula: *abſolventes te à cenſuris &c.* quia Papa non videtur abſolvere ab irregularitate, niſi exprimat. Paris. nu. 41. ex Nav. in man. c. 27. n. 25. 4.

Quæſtio 358. An poſſit beneficium resignari ſenibus, infirmis, mente capis, illiteratis?

1. Respondeo ad primum affirmativè. Paris. l. 4. q. 8. n. 3.

2. Respondeo ad ſecundum affirmativè; modò tamen infirmitas non ſit longi temporis, qua que impediatur, ut præſtetur ea non poſſit, qua beneficium requirit. Paris. l. 4. q. 8. n. 1. & 2.

3. Respondeo ad tertium negativè; collatio enim facta turioſo habetur pro non facta. Paris. l. 12. q. 4. n. 1.

4. Respondeo ad quartum: penitus illiterato & ignorant non potest resignari beneficium quia eſt beneficio indignus, & collatio ei facta non tenet. Paris. cit. q. 4. n. 2. Idque intelligendum, ait Paris. *ibid.* n. 4. de eo, qui eſt Analphabetus, seu qui prima grammatices rudimenta non didicit; uti & hunc defectum eſſe indiſpenſabilem ait n. 5. ex Felin. in *c. inquisitionis, de ſent. excomm.* Major. de irregular. l. 1. c. 32. &c. eò quòd, ut idem Paris. loc. cit. nu. 7. ex Turrecrem. in *c. ſi in laicis, d. 38.* literatura requiritur jure divino.

**

Quæſtio 359. An beneficia resignari nequeant iis, qui non intelligunt, & intelligibiliter loqui ſciunt idioma loci, ubi ſunt beneficia: vel etiamſi iſciant, ſunt tamen exteri à regno vel civitate?

1. Respondeo ad primum: Resignari nequeunt iis beneficia curata. Paris. l. 12. q. 7. num. 5. juxta reg. Cancell. de *idiomat.* quæ eſt 19. producta à Gregor. XIII. annullantem provisionem, mandatum de providendo, & gratiam de tali beneficio ignorantia idioma. Sarnenſ. & Mandol. ad eand. reg. plura adducunt ad hujus materiæ declarationem, uti & Hojed. de *incompat. p. 1. c. ult. à n. 43.* Et inter cetera, quòd nomine beneficii curati hinc intelligatur quodcunque beneficium habens exercitium cura animarum Parochianorum. Chok. ad dictam reg. n. 7. Item Episcopatus, Archiepiscopatus, Patriarchatus; cum nomine beneficii in materia favorabili & juri conſona veniant & hæ dignitates. Quamvis hodie, dum conferuntur per Papam conſiſtorialiter, & cauſa cognita, cenſeantur proviſi tacitè ad illas diſpenſari; eſti ſit rariffimum, ut alienigenis conferantur. Chok. loc. cit. nu. 8. comprehenduntur item hæc regulà Vicarii perpetui. Chok. n. 10. ex Gomeſ. *hic q. 11.* Item beneficia electiva. Chok. *ibid.* ex Mandol. *hic q. 2.* Item commendæ. Chok. n. 9. citans Gomeſ. q. 5. Rebuff. ad hanc reg. gl. 2. n. 2. Gonz. ad reg. 8. gl. 5. §. 8. n. 22. contra Simonet & Crescentium. Locum quoque habet hæc regula in Ordinariis, imò & legatis Apostolicis, ita ut non valeat proviſio talis beneficii, ab iis facta ignorantia idioma populi. Chok. n. 14. citans Gomeſ. *hic q. 6.* auctorem comment. Analyt. *hic n. 42.* eò quòd, ubi Papa voluntatem vel potestatem tuam limitavit, cenſeatur & limitaffe facultatem ſui legati *c. in generali, de reg. juris in 6.* contra Mandol. *hic q. 3. n. 14.* quem ſequitur Azor. p. 2. l. 5. c. 28. q. 11. (quamvis is addat, ignarum linguæ non eſſe idoneum ad docendum & monendum populum, quòd tamen officium eſt Reſtoris Eccleſiæ; adeòque expedire revera, ne legatus tali ignorantia conferat beneficium) cenſentes, hanc regulam ſolum loqui de beneficiis, quæ auctoritate Papæ providentur, ac proinde penam in ea conſtitutam non trahi ad Ordinarios vel Legatos beneficia conferentes. Ceſſaret tamen diſpoſitio hujus regulæ, ubi Papa ex certa ſcientia, & motu proprio conferret Parochiam non intelligenti idioma, eò quòd præſumatur diſpenſatio. Chok. n. 16. ex Gloſſatore antiq. & Mandol. *hic q. 5. & 6.* contra Gomeſ. q. 12. & Auctorem comment. Analyt. *hic nu. 143.* Multòque magis ceſſaret dicta diſpoſitio hujus regulæ, ubi Papa diſpenſat per reſcriptum, etiamſi diſpenſaret per gratiam *perinde valere*, modò in ea ſint expreſſa illa, quæ debent exprimi. Chok. n. 16. juncto n. 18. citans Rebuff. in *pr. ad hanc reg. gl. 2. n. 15.* & in *addit. ad hanc reg. in sine*, ubi etiam habet formam, ſub qua reſcribit Papa, in hoc caſu diſpenſans. Denique ceſſare hanc regulam in collatione aliorum beneficiorum, nempe non curatorum, tradit Chok. n. 15. remittens ad Guimier. in *pragm. Sanct. in proam. v. exrerorum.*

2. Respondeo ad ſecundum: beneficium (intellige, etiam ſimplex) non potest resignari extero à regno, ubi viget conſuetudo immemorialis vel privilegium Papæ, ut exterus ibi habere nequeat beneficium. Paris. l. 4. q. 7. n. 1. uti teſtatur de Hiſpania Covar. c. 35. *pract. qq. n. 5.* & de Gallia Rebuff.

buff. de pacif. poss. n. 265. apud Paris. loc. cit. num. 2. Chok, ad prædictum reg. n. 15, ex Rebuff. in addit. ad eand. reg. in præxi. dicens, in Gallia certum esse, quod nec Ordinarius, nec Legatus possit alienigenam conferre; qui si conferant, illud beneficium à regnicola impetrari posse. Et hoc privilegium non solum prohibere extero habere Ecclesiam parochialem, sed etiam quæcunque alia beneficia absque regis beneplacito. Opratque Rebuff. de pacif. possessor. n. 266. apud Paris. n. 3, ubique esse hujusmodi constitutionem seu concessionem propter plures causas, quas commemorat Covar. loc. cit. n. 33, n. 5.

3. Respondeo ad tertium, beneficia patrimonialia non posse resignari illis, qui non sunt de civitate vel oppido. Paris. cit. q. 7. n. 4. citans Hojed. de incompat. p. 1. c. ult. n. 86. Mandol. ad reg. de infirmis &c.

Questio 360. An illegitimo & bigamo resignari possit beneficium?

1. Respondeo ad primum primò negativè. Paris. l. 4. q. 4. n. 8. subjungens n. 9. admissam resignationem in favorem talis per Papam ignorantem hunc defectum esse nullam; illegitimus enim nequit habere beneficium Ecclesiasticum, & collatio ei facta est omnino nulla ipso jure, ut Nav. cons. 3. n. 4. de atate & qual. Paris. n. 10. juncto n. 13. & hinc mandatum Papæ de aliquo providendo intelligitur, modò sit legitimus. Paris. n. 12.

2. Respondeo ad primum secundò: sed neque illegitimo dispensato ad beneficia resignari potest beneficium quale, vel etiam cujus dissimile ejus pater obtinet, vel obtinuit in eadem Ecclesia; illegitimus enim obtinere nequit beneficium in Ecclesia, in qua pater ejus obtinet, vel obtinuit simile vel dissimile, juxta Trid. sess. 25. c. 15. Paris. cit. l. 4. q. 7. n. 6.

3. Respondeo ad primum tertio: Neque etiam pater potest resignare extraneo, ut is postea resignet filio suo illegitimo. Paris. cit. q. 7. nu. 7. citans Rebuff. de pacif. poss. nu. 277. juxta constit. Clem. VII. Laym. inc. præsentiam, de filiis presbyr. n. 4. de quo alias.

4. Respondeo ad secundum etiam negativè: Siquidem bigamus etiam si sit tonfuratus, est inhabilis ad beneficium, & reputatur mer laicus. Paris. l. 4. q. 4. n. 17. citatis pluribus.

Questio 361. An resignari possit beneficium Neophyto & filio Judæi?

1. Respondeo ad primum negativè, cum eo reputetur indignus. Paris. l. 4. q. 4. n. 20. citans præter S. Paul. 1. ad Timor. 3. & Gregor. 1. 2. Ep. 111. Hojed. de incompat. p. 1. c. ult. n. 1. sed neque ad ordines promoveri potest. Paris. ibid. n. 21. ex Covar. in clem. si furiosus, p. 1. §. 3. n. 7. Intelligendum autem hoc de receniter legem Christi professis; cum is propriè dicatur Neophytus. Paris. n. 22, ex Covar. loc. cit. postquam enim moribus & doctrina Christiana sat instructus est, potest promoveri. Paris. n. 23. citans Felin. in c. cum sit. de judæ. & habere beneficia, ut Paris. ibid. ex Hojed. loc. cit.

2. Respondeo ad secundum: Filio Judæi Christiano resignari potest beneficium, etiam dignitas. Paris. cit. q. 4. nu. 24. quia potest habere beneficium, c. eam re. de rescript. & c. si quis agritudine. d. 57. ut Paris. ibid. citatis Covar. ubi ante, Nav. in sum.

c. 27. n. 205. Hojed. de incompat. p. 1. c. 23. num. 54. quamvis talem ad sacros ordines promoveri prohibuerit Paul. IV. & confirmavit Gregor. XIII. extendens illud ad descendentes ex Mauris, ut testatur Paris. cit. q. 4. n. 25. & 26.

Questio 362. An beneficium resignari possit minori, & is illud acceptare resignatum sine curatore?

1. Respondeo ad primum primò: Tamen attendito jure communi, minori 14. annis & majori 7. annis resignari possit beneficium, id tamen hodie fieri nequit, obstante Trid. sess. 23. c. 7. & prohibente, ut nullus primam tonfuram initiatus, aut etiam in minoribus constitutus ante 14. annum beneficium obtinere possit. Paris. l. 4. q. 9. n. 2. & 3. & sic decretum illud Trid. requirens certam aetatem in collatione locum quoque habet in resignatione, quia militat eadem ratio finalis, nimirum, ne indigni ad Ecclesiastica beneficia assumantur. Paris. loc. cit. num. 6. sic testans resolutum à Rota. Porò resignatio facta in favorem non habentis aetatem requisitam ad tale beneficium est nulla. Paris. loc. cit. num. 23. sic tentum à Rota in Astoricens. Archidac. 9. Julii 1568. eò quod collatio facta tali sit nulla, ut Paris. n. 24. Idque eo magis, quia Trid. habet decretum irritans. Paris. n. 28. Neque Papa in hoc casu admittendo resignationem, & conferendo per clausulas solitas videtur dispensare. Paris. nu. 34. citans Jo Monach. in c. cum aliquibus, de rescrip. in 6. Jo-And. in c. si motu proprio, de præb. Pari modo permutationem factam cum eo, qui non habet aetatem requisitam ad beneficium resignatum est nulla. Paris. n. 25. testans sic tentum à Rota. Hinc

2. Respondeo ad primum secundò: In specie, juxta rigorem Trid. hodie non poterit resignari Canonicatus sive in Cathedrali, sive in Collegiata minori 14. annis, ex quo tamen vide dicta alias de aetate requisita ad beneficia. Item minori 25. annis (intellige tractatis) resignari nequit beneficium, aut dignitas curam animarum habens, cum nemini concedatur beneficium curatum, nisi qui saltem attigerit 25. annum aetatis, juxta Trid. sess. 24. n. 12. Paris. à nu. 14. Et si habenti dictam aetatem resignatum fuit beneficium curatum, tenebitur facere se promoveri ad sacerdotium intra annum. Paris. n. 38. Quin etiam, dum statutum est alicubi, ut omnes illius Ecclesiæ teneantur promoveri ad sacerdotium, non solum observari id debere in collatione, quæ sit simpliciter, sed etiam ea, quæ sit ex causa resignationis, eò quod id onus affixum sit rei, nempe beneficio, tradit Paris. nu. 42. In casibus autem, in quibus requiritur aetas 25. annorum & sacerdotium, resignari beneficium habenti istam aetatem, etsi non sit sacerdos, quin etiam, etsi tempore concessionis nullos habuerit ordines sacros, eò quod sufficiat, si talis sit intra annum faciat promoveri ad sacerdotium, juxta c. licet Canon. & Trid. loc. cit. tradit Paris. n. 36. citatis pluribus. Quin & n. 37. inquit, tantum alias, quòd, si statutum disponat de certa præbenda non conferenda nisi actualiter constituto in sacerdotio, impetrans possit hujusmodi præbendam acceptare, & sibi facere providere licet non sit sacerdos, modò tempore provisionis & acceptionis fuerit in tali aetate, ut infra annum possit fieri sacerdos, testans sic habere Rotam decis. 1. de præb. in novu. nec

nec obstat *c. nemo demceps*. eò quòd ibi sermo sit de commendà, quæ quitantur durat per 6. menses, nimirum non sit, si de ea (nimirum ut sit actu sacerdos) statuatur; cum annus ad promovendum expectari nequeat.

3. Respondeo ad secundum primò: majorem 14. & minorem 25. annis posse acceptare absque curatore beneficium sibi resignatum. Paris. cit. q. 9. n. 44. citans Buratt. conf. 411. l. 4. Mandos. de etat. minorum, q. 30. ac dicens sic teneri ab omnibus; eò quòd, dum agitur de acquirendo beneficio, agatur de lucro, quemadmodum & ideo, quia de lucro tractatur, & utile sibi negotium gerit, adire potest sine curatore hereditatem. *l. impuberibus. ff. de acquirend. heredit.* Paris. nu. 48. tum etiam quia habet legitimam personam standi in iudicio tam per se, quam per procuratorem in spiritualibus & beneficialibus. Paris. nu. 49. citans *c. ult. de iudic. in 6. & ibi communiter DD.*

4. Respondeo ad secundum secundò: sine curatore quoque acceptare potest talis beneficium sibi resignatum reservatis resignanti fructibus aut pensione: Quin & ad consentiendum tali resignationi & reservationi constituitur procuratorem, ita ut valida sit resignatio etiam curatore ejus non consentiente. Paris. n. 52. citans Buratt. conf. 411. l. 4. Mandos. ubi ante. & binas Rotæ decis. eò quòd & hic (quæ ratione motam ait Rotam Paris. nu. 53.) & in hoc casu adhuc agatur de lucro; cum resignationes quòd ad resignatarium sint favorabiles, & saltem ratione spei dicatur resignatarius acceptans agere de lucro, licet omnes fructus sint reservati alteri, & nemo sit, qui non desideret etiam habere taliter beneficium: Nec obstat, quòd aliàs consentire non possit sine curatore in rebus sibi utilibus, ubi onus est adjunctum, ut Gozadin. conf. 16. nu. 8. cum aliis passim apud Paris. num. 50. nam id procedit, ubi ante consensum minori esset jus acquisitum; tunc enim diceretur fere distractio juris, seu obligatio ad onus, in casu autem dictæ acceptationis, ante hanc, seu ante consensum jus nullum acquisivit. Paris. n. 53. qui & nu. 54. subjungit, procedere hæc eò magis, si Papa derogaret regulæ de præstando consensu, arreto, quòd resignatio sit in favore minoris; eò quòd, dum Papa vult, non esse necessarium consensum, resignatio non possit annullari ob defectum non præstiti consensûs legitimi.

Questio 363. An beneficium seculare resignari possit regulari & contra?

Respondeo negativè: Regularis enim inhabilis est ad beneficium seculare & contra. Paris. l. 4. q. 5. n. 1. & 2. citans plurimos juxta dicta à nobis aliàs, ubi de beneficio regulari, quò faciunt verba Trid. sess. 14. c. 10. de reform. Regularia beneficia in titulum regularibus professis provideri consuevit, cum per obitum aut resignationem, vel aliàs illa in titulum obtinentis vacare contigerit, religiosis illis ordinis, vel is, qui habitum omnino suscipere, & professionem emittere teneantur, & non aliis, conferantur & c. ubi, quòd ad præsentem materiam de resignatione, reflexè ponderanda esse verba illa; aut per resignationem, ait Paris. & sic monachum esse inhabilem ad beneficia secularia sine dispensatione, & collationem non tenere, etiam si sit facta motu proprio, fuisse resolutum à Rota testatur Paris. loc. cit. n. 4. Canonico tamen regulari posse provideri de bene-

ficio seculari curato cum dispensatione Episcopi, resolutum fuisse à Rota in Metensi Parochial. 16. Nov. 1552. testatur Paris. n. 5. Verum & de hoc postremo vide à nobis tractata fusè & ex professo alibi.

Questio 364. An beneficium resignari possit in favorem capituli, vel conventus alicujus?

Respondeo affirmativè. Paris. l. 4. q. 10. nu. 1. Rex Mandos. verum ut iidem AA. talis resignatio unioni æquivaleret, cum beneficii sic resignati vacatio ulterius contingere non solet, quia capitulum seu conventus non moritur. Paris. loc. cit. num. 3.

Questio 365. An femina resignari possit beneficium ecclesiasticum?

Respondeo negativè: Quia femina inhabilis est ad obtinenda beneficia, ut Rebuff. de pacif. poss. n. 312. Hojed. de incompat. p. 1. c. ult. n. 73. & AA. communiter in *c. cum in nostris. de concess. preb.* Paris. l. 4. q. 6. n. 1. Verum hæc intelligenda de beneficio, quòd habens masculus, resignaret in feminam. Secus enim est si femina habens Prælaturam, v. g. Abbatissam vellet illam resignare in favorem alterius femine, id enim posset. Paris. ibid. n. 2. citans Sarn. in reg. de infirmis. q. 6. Mandos. ibid. q. 3. & c.

Questio 366. An resignari possit beneficium habenti dignitatem?

Respondeo affirmativè: idque, etiam si sit Cardinalis, Patriarcha, Episcopus, etiam proprius, ejuſve Vicarius. Paris. l. 4. q. 8. n. 4. & 5.

Questio 367. An resignari possit beneficium Præceptoribus, Gubernatoribus & similibus, habentibus potestatem super resignantem?

Respondeo: Secundum jus commune id fieri posse, modò fraus nulla interveniat. Ait tamen Tond. qq. benefic. p. 1. c. 50. nu. 18. quòd resignatio facta ad utilitatem Magistri, Præceptoris, vel alterius habentis potestatem super resignantem in Gallia sit distinctè prohibita, pro quo citat Papon. l. 16. tit. 3. Arresto. 3. quin & irrita, ut habet idem Tond. in summario. cit. c. n. 18. Loquitur autem de minore resignante. vide dicta supra, ubi de resignatione minoris & restitutione illius in integrum.

Questio 368. An resignari possit beneficium affinis & consanguineis?

Respondeo affirmativè. Paris. l. 4. q. 8. n. 6. citans Navar. in man. c. 23. nu. 107. Non viderur tamen patet posse resignare beneficium suum in favorem filii sui, etiam legitimi, quin Papa dispenseret eum, si filius immediatè succedat in beneficio, res hæc præferat speciem quandam successionis hereditariæ. Argumento *c. ex transmissa. de filiis presbyter.* Unde etiam, si filius patri beneficium resignavit, isque illud obtinuerit, filius idem beneficium immediatè post patrem consequi nequit, etiam per liberam collationem. Laym. in *c. constitutus. de filiis presbyt. n. 1.* Poterit tamen (intelligè sine interveniente ulla dispensatione) extraneus bene-

beneficium suum resignare in favorem filii antecessoris sui; quia ut Laym. in c. ex transmissa. de filiis presbyterorum notando unico filius legitimus idem beneficium, quod pater ejus habuit, obtinere potest, si non immediatè ei succedat, quod hoc casu dici non potest, quòd jure quasi hæreditario id consequatur; cum non patris, sed alterius potius personæ successor sit. Et sic, ut notat Rebuff. in pr. tit. de dispens. super defectu natal. n. 23. apud eundem Laym. censetur fraus commissa, si extraneus ille statim, non tantum ab obtentione, sed & à possessione accepta beneficium suum resignavit filio antecessoris.

Questio 369. An possit quis resignare beneficium suum simpliciter coram Ordinario eo animo, vel etiam cum manifestatione desiderii sui, & precum interpositione, ut collator conferat illud alteri à resignante designato?

Respondeo id licitè fieri posse, modò pactum nullum interveniat, per quod imponatur necessitas collatori, conferendi illud beneficium certæ seu determinatæ personæ. Tond. qq. benef. p. 1. c. 75. à n. 5. citans Felin. in c. ad audientiam. de rescrip. n. 3. Rebuff. de pacif. possess. n. 245. Barbof. juris Eccl. l. 3. c. 15. n. 6. dicens id licitum in utroque foro; ac citans S. Antonin. p. 2. tit. 1. c. 5. §. 11. Suar. de simon. l. 4. n. 18. Reginald. in pr. fori panit. l. 23. n. 249. Filinuc. qq. moral. to. 3. tr. 45. c. 8. q. 9. n. 26. Præterquam enim, quòd nullà necessitate altringatur Episcopus, injuriam nullam facit, nec resignanti nec nominato, si alteri conferat; eò quòd isti nominato ex tali nominatione jus nullum quasitum sit, & resignans in hac resignatione facta coram Episcopo clausulam illam: non aliter, adungere non potuit. Engels ad tit. de renunc. n. 8. Atque ita in hoc nulla committitur simonia, ut præter AA. jam citatos Paris. de resign. l. 14. q. 6. n. 3. citans quàm plurimos alios. Neque obstat constitutio Pii V. quanta Ecclesia. prohibens omnem successoris in beneficio designationem; eò quòd illa explicari possit de ipsis collatoribus, ut nulli firmam promissionem vel obligationem de succedendo in beneficio faciant. Engels. loc. cit. ex Zoëtio ad tit. de simon. n. 72. vel quòd ea intelligenda de intentione tacitè vel expressè in conventionem deducta. Paris. cit. q. 6. n. 7. ex Nav. conf. 38. n. 3. dum enim resignans mentem illam suam & spem, ut beneficium conferatur N. deducit, etiam tacitè, in conventionem & pactum, committitur simonia. Barb. loc. cit. Paris. cit. q. 6. à n. 11. citans quamplures. De cetero namque tenet Diana. p. 6. tr. 7. resolut. 72. citatus à Barb. loc. cit. n. 45. non fore simoniam, si quis resignet dictà intentione & spe, etiam aliàs non resignaturus, modò non intendat obligare Superiorem obligatione alià præter antidoralem. Vide de hoc pluribus Barbof. loc. cit. à n. 59 ubi fusè ostendit, renunciationem simpliciter factam cum dicta spe & intentione non esse simoniacam.

Questio 370. An Ordinarii resignata in manibus suis beneficia conferre possint resignantium, vel etiam suis consanguineis, affinis &c.

Respondeo negativè: Chok. ad reg. cancell. 44. n. 54. & 56. Tond. p. 2. c. 3. §. 7. n. 3. & p. 1. c. 3. n. 2. Paris. l. 5. q. ult. n. 182. Sic enim expressè in consti-

tut. Pii V. quanta Ecclesia Dei, præscribente formam resignationis coram Ordinariis faciendæ, ubi: Præcipimus, ne Episcopi aut alii collatores de beneficiis & officiis resignandis, aut suis aut dimittentium consanguineis, affinis, vel familiaribus, etiam per fallacem circumventum multiplicatarum in extraneos collationem audeant providere. Quòd si secus, ac etiam quidquid aut contraformam prædictorum fuerit à quocunque temere attentatum, id totum ex nunc vires & effectum decernimus non habere; qui verò contra fecerint, ut in eo, in quo deliquerint, puniantur, à beneficiorum & officiorum collatione, nec non electione, præsentatione, confirmatione & inscriptione, pro ut cuique competierit, tandem suspensi remaneant, donec remissionem à Romano Pontifice meruerint obtinere. Et qui talia beneficia seu officia receperint, eas prædictis penis volumus subiacere &c. Circa quam penam

2. Notandum primò, quòd si Episcopi vel Ordinarii locorum, qui contulerunt consanguineis &c. beneficia coram se resignata, ac propterea dictam suspensionis penam incurrerunt, vi cujus amplius conferre, eligere, præferre, instituere, confirmare nequeunt; nihilominus aliquid horum facere attentarint, in excommunicationem ipso facto incidant, & si collegia, sive clericorum conventus fuerint, suspensionem à divinis incurant, à qua excommunicatione vel suspensione absolvi nequeant nisi à Papa extra mortis articulum. Azor p. 2. l. 7. c. 19. q. 5. §. quare quæ penam

3. Notandum secundò, Episcopos aliòsque Ordinarios, si per ignorantiam justam prædictæ constitutionis beneficia coram se resignata consanguineis suis, vel dimittentium contulerint, non incurere dictam penam suspensionis; cum pena ignorantibus minime afficiat in foro conscientie; quamvis in foro exteriori ignorantia juris communis locum non habeat; cum in hoc foro contra legem facientes, scientes id facere credantur. Azor. loc. cit.

4. Notandum tertio, Neque dictam penam suspensionis afficere Cardinales, etiam Episcopos, talia beneficia coram se dimissa conferentes suis consanguineis, alioqui aptis & dignis, quia penæ & odia sunt restringenda, adeoque sicut nomine beneficiatorum in penam & odiis non comprehenduntur Episcopi, Abbates, vel aliæ dignitates Ecclesiasticæ, ita nec Episcoporum vel Ordinarium nomine intelliguntur Cardinales, etsi sint Episcopi, in dicta constitutione Pii V. quia sunt in excellentiore honoris & dignitatis gradu constituti. Azor loc. cit.

5. His tamen non obstantibus, ait Garc. p. 11. c. 7. n. 270. hanc Pii V. constitutionem non videri bene servari in Hispania, ubi prætenditur, eam non receptam, sed esse ab ea supplicatum, saltem quòd ad illud de non conferendis beneficiis resignatis collatorum vel resignantium consanguineis, affinis aut familiaribus. Idem habet Castrop. tr. de beneficiis ad 6. p. 2. §. 1. n. 7. ubi: adverte tamen, hanc constitutionem quòd ad hanc secundam conditionem (nempe de non conferendo ista resignata consanguineis) non videri usum receptam, sed potius à principio fuisse ab ea supplicatum, & consequenter nec penam ob hanc causam ibidem impositam. citat pro hoc Barbof. de potest. Ep. alleg. 69. n. 48. Vide etiam Card. de Luca. de benef. d. 65. ubi à n. 9. hanc materiam pulchrè tractat, de usu nimirum & non usu hujus constitutionis Piana. Subjungit tamen idem Garcias. n. 271. quòd dum in una Hipporegiens. canonizat. 24. Maii 1584. coram Orano prætenderetur, constitutionem illam non habere locum in civi-

ciuitate & dicepsi Hipporegensi, nec ibi fuisse usu receptam, Domini firmarint, habere ibi locum, quia publicata Roma, & Papa voluit omnes & singulos proinde obligare & afficere, ac si fuisset illis singulariter intimata, & præsumi, esse in usu, quamdiu non fuit probatum contrarium. Quoad illud verò num supplicatio interposita à lege & constitutione generali suspendat interim ejus executionem, donec secunda iussio superueniat, remittit Garcias ad Rodrig. regular. qq. 10. 1. q. 6. n. 7. Valsq. in 1. 2. 10. 2. d. 156. n. 43. & Lorcam in 1. 2. d. 20. de ll. qui rectè, ut ait Garc. ostendunt non suspendere. De cetero stante illà Pii V. constitutione, excipi ab illa beneficia jurispatronatus, seu illa resignata coram Episcopo posse ab illo conferri suis consanguineis, cum consensu nimirum patroni, seu ubi hi ab illo presentantur, tradit Fond. p. 1. c. 3. n. 9. & p. 2. c. 3. §. 7. n. 3. citans Quatant. in sum. Bullar. v. benef. resign. loquentem in genere de beneficiis jurispatronatus, (quemadmodum & tradit Garcias loquendo generaliter p. 11. c. 3. n. 268.) & Riccium in decis. curia Neapolit. l. 3. decis. 81. restringentem hanc exceptionem ad beneficia jurispatronatus laicalis. Item conferre poterit Episcopus personis in dicta Pii V. Bulla nominatis vacantia per dimissionem clericatus (puta per contractum matrimonium, vel professionem militiæ; cum hæc non sit vacatio per resignationem, de qua loquitur Bulla illa Pii V. (ethi fortè dici posset resignatio tacita) Tond. cit. §. 7. n. 4. citans Riccium ubi ante decis. 307. Item vacantia per adeptionem alterius incomparabilis, ut Ricc. loc. cit. decis. 308. apud eundem Tond. n. 5. qui tamen ait, se non videre quomodo illa decisio Riccii subsistat; cum illa beneficia per adeptionem incompatibilis vacantia non possint resignari, sed debeant simpliciter dimitti, ut Garc. p. 11. c. 5. n. 58. & sint reservata Papæ, ut idem Garc. loc. cit. n. 60. Notandum etiam ex eodem Tond. cit. §. 7. n. 3. per familiares Episcopi intelligi eos, qui actu deserviunt Episcopo, & continuam exercent commensalitatem in ejus domo, ut Paris. l. 5. q. 6. n. 195. ubi cum hac constitutio non exprimat, qui sint consanguinei & affines, hic casus videtur relictus sub juris communis dispositione, juxta l. commodissimè. ff. de liberis & posthum. idemque dicendum de familiaribus, quod de jure communi sint omnes, qui subsunt alicui ratione potestatis, & cum eo cohabitant, juxta c. ult. de verb. signif. in 6. & ibi Gemin. in ult. not. & Bald. in l. 2. c. de testibus. vide eundem Paris. cit. q. 6. fusè agentem de penis in dicta constitutione contentis.

Questio 371. An beneficium conferri possit alteri, quàm illi, in cuius favorem resignatum?

Respondeo negativè. Lott. l. 3. q. 14. n. 42. Gonz. gl. 14. n. 28. quos vide. Resignatio enim, ubi admittitur, non censetur admisa ad favorem alterius quàm resignatarii. Lott. loc. cit. n. 36. & seq. apud quem loc. cit. n. 53. etiam vide, qualiter intelligatur conditio illa subintellecta in resignatione ad favorem, uti & n. 23. apud eundem Lott. vide resignationis in favorem formam.

PARAGRAPHVS VI.

Coram quibus, seu in quorum manibus fieri possit ac debeat resignatio?

Questio 372. An resignatio necessariò fieri debeat in manibus alicujus, & quidem Superioris, seu habentis ad hoc, nempe ad recipiendam resignationem, auctoritatem seu potestatem?

1. Respondeo ad primum affirmativè, seu debet fieri resignatio aliquo eam recipiente seu auctorizante, & non posse proprià auctoritate dimitti beneficium. c. admonet. de renunc. Barbof. juris Eccles. l. 3. c. 15. n. 14. Laym. in cit. c. admonet. n. 2. Paris. l. 7. q. 8. n. 1. citans Anchar. in c. susceptum. de rescrip. in 6. & Abb. in c. quod in dubiis. de renunc. Azor. p. 2. l. 7. c. 19. q. 6. Pirh. ad tit. de renunc. n. 57. sicut enim beneficia sine alterius licentia & auctoritate obtineri, sic nec dimitti possunt. Proinde

2. Respondeo secundò: resignationem necessariò fieri debere coram Superiore, seu in manibus Superioris; præbentis ad hoc consensum suum seu licentiam, ac ita non nisi auctoritate Superioris interveniente deponi posse beneficium. Paris. l. 7. q. 1. n. 1. citans quàm plurimos, Garc. p. 11. c. 3. n. 219. Pirh. Azor. ll. cit. Barbof. loc. cit. & n. 4. dicens, de substantia resignationis esse, ut admittatur à Superiore. Siquidem per adeptionem beneficii devincit se Ecclesia, sive initus censetur quidam contractus inter beneficiarium & Ecclesiam, vi cuius obligatur ille servire Ecclesie, & hæc ipsum pro servitio præstito alere. Adeoque ab hac inferendi Ecclesie obligatione & onere se eximere, dictumque contractum rescindere nequit proprià auctoritate sine admiffione Superioris, (qua proinde non est aliud, quàm absolutio quædam à dicto vinculo, Paris. cit. q. 1. n. 7.) beneficiatus. Barb. loc. cit. n. 15. Item cum beneficia sint bona Ecclesie, & in utilitatem Ecclesie instituta, merito jura cavent, ne clericus injussu Superioris beneficium dimittat, ne beneficia haberi videantur in patrimonio & in bonis suis, seu ne reputentur inter bona patrimonialia, de quibus liberè disponere potest beneficiatus, & ne Ecclesia debito destituatur ministro. Azor. loc. cit. Castrop. de benef. d. 6. p. 2. §. 2. n. 1. Cùmque beneficium in perpetuum collarum & obligatum est beneficiato, dum illud in titulum accepit, ita ut sine justa & gravi causa eo privari nequeat, æquum omnino est, ut vicissim beneficiatus beneficium dimittere nequeat, nisi Pralato Ecclesie resignationem acceptante. Laym. in c. admonet. de renunc. n. 2. & ex eo Pirh. Porro extenditur responsio, ut non solum locum habeat in habentibus verum beneficium ecclesiasticum, sed etiam in iis, qui servitio tantum alicujus Ecclesie aut pii loci in ordinatione pro illius necessitate vel utilitate sunt adscripti, juxta Trid. sess. 23. c. 16. ita ut nec tales locum illum deserere debeant sine consensu Episcopi, alioqui iis sacrorum exercitium sit interdicendum, Pirh. loc. cit. citans Fagn. in cit. c. admonet. n. 15. Paris. l. 7. q. 6. à n. 1. Quin & laici hospitalium administrationem habentes non possunt eam desere-